

РЕШЕНИЕ

№ 454

гр. Б 28.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – Б ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на пети юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Катя Бельова

Членове: Лилия Масева
                      Анета Илинска

при участието на секретаря Здравка Янева
като разгледа докладваното от Лилия Масева Въззивно гражданско дело №
20221200500461 по описа за 2022 година

съобрази следното:

Второинстанционното производство е образувано по въззивна жалба с вх.№ 900350/04.03.2022 г. е подадена от адв. А.Б., като пълномощник на Община С и на Защитено жилище за лица с умствена изостаналост с. Р., общ. С, срещу Решение № 900055 от 15.02.2022 г., постановено по гр.д.№ 62/21 по описа на РС-С, в частта с която се ПРИЗНАВА уволнението на ЯН. Г. Т., извършено със заповед № 3- 391/22.12.2020 год. на кмета на община С за НЕЗАКОННО и се ОТМЕНЯ заповед № 3-391/22.12.2020 год. на кмета на община С, с която е прекратено трудовото правоотношение с Я.Т. на основание чл.328, ал.1, т.10 от КТ; ВЪЗСТАНОВЯВА се ЯН. Г. Т. на заеманата от нея длъжност преди уволнението ѝ „социален работник" в Защитено жилище за лица с умствена изостаналост с.Р., Община С и се осъжда ЗЖЛУИ с. Р. да заплати на Я.Т. сумата от 4175.10лв. обезщетение за оставянето ѝ без работа след незаконното уволнение, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 14.02.2021г. до окончателното ѝ изплащане и сумата от 1222лв. обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за периода от 07.12.2018г. до 22.12.2020г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 14.01.2021г. до окончателното ѝ изплащане, както и направените по делото разноски. Счита се, че в обжалваната част решението е неправилно и незаконосъобразно, постановено е в противоречие с материалния и процесуалния закон, поради което се иска то да бъде отменено в обжалваната му част. Поддържа се, че процесната уволнителна заповед е законосъобразна и същата е издадена от компетентен орган. Претендират се и разноските по

делото за пред двете инстанции.

Насрещната страна е подала отговор по така предявената въззивна жалба. С него се изразява становище, че въззивната жалба е неоснователна, а първоинстанционният съдебен акт в обжалвана му част - правилен и законосъобразен, постановен съобразно специалните разпоредби на материалния закон.

Подадена е и въззивна жалба с вх.№900535/05.04.2022 г. от ЯН. Г. Т., чрез адв. З.И., против Решение №900055 от 15.02.2022 г., постановено по гр.д.№62/21 по описа на РС-С, в частта с която е осъдена ЯН. Г. Т. да заплати на Община С, сумата от 4 150.44 лв., съставляваща получено на отпаднало основание обезщетение по чл.222, ал.3 от КТ, ведно със законната лихва, считано от 11.03.2021 г. до окончателното ѝ изплащане, както и сумата от 166.00 лв. за направени по делото разноски. Решението, в тази част, се счита за неправилно и незаконосъобразно, постановено в противоречие на материалния закон, а насрещната искова молба в първоинстанционното производство за неоснователна, незаконосъобразна и недоказана. Иска се отмяна на решението в атакуваната му част и оставяне без уважение като неоснователна, незаконосъобразна и недоказана насрещната искова молба с която се иска на основание чл.55, пр.3 от ЗЗД, да се осъди ЯН. Г. Т. да заплати на Община С, сумата от 4150.44 лв., като сума получена на отпаднало основание - отмяна на Заповед № ДЗИДП-179/07.12.2017 г., ведно със законна лихва, считано от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата. Претендират се разноски.

Насрещната страна е подала отговор на жалбата. Счита се, че жалбата е неоснователна, а решението в обжалваната част - правилно и законосъобразно

Жалбите са редовни и допустими.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от изложеното в жалбата.

Окръжната инстанция констатира, че решението на Районен съд С е валидно. Същото не е постановено при нарушение на правните норми, които регламентират условията за редовност на съдебните актове по съществото на спора. Решението е издадено от съд с правораздавателна компетентност, в законен състав, в необходимата форма и с определеното съдържание. То се явява и допустимо. Не се установяват нарушения на съдопроизводствените правила във връзка със съществуването и упражняването на правото на иск.

Изводите и констатациите на районния съд по съществото на спора са правилни и обосновани. Окръжният съд изцяло ги споделя, поради което препраща към тях на основание чл. 272 от ГПК.

От събраните по делото пред първата инстанция доказателства се установява по несъмнен начин, че по силата на трудов договор № 625 от 28.06.2007 г. ищцата ЯН. Г. Т. е била назначена на длъжността "социален работник" в Защитено жилище /за възрастни хора с умствена изостаналост/, с. Р., общ. С, обл. Б открито със заповед № РД01-294 от 28.03.2007

г. на изпълнителния директор на Агенцията за социално подпомагане. . Със заповед № 3-391/22.12.2020г. на кмета на община С е прекратено трудовото правоотношение с ищцата, считано от 23.12.2020г., на основание чл.328, ал.1, т.10 от КТ във вр. с чл.128а от КТ. Към датата на сключване на трудовия договор защитеното жилище е регламентирано в чл. 36 от ППЗСП като социална услуга в общността. С последващи изменения на чл. 36 от ППЗСП е запазен статутът на защитеното жилище като социална услуга, предоставяна в общността, от резидентен тип, с три разновидности - защитено жилище за лица с умствена изостаналост, защитено жилище за лица с психични разстройства и защитено жилище за лица с физически увреждания, което е довело и до преименуване на Защитеното жилище в с. Р. на Защитено жилище за лица с умствена изостаналост. Към датата на издаването на атакуваната заповед е настъпила законодателна промяна, като са отменени разпоредбите в ЗСП, които се отнасят до социалните услуги, и е приет Закон за социалните услуги-ДВ, бр.24 от 22.03.2019г., в сила от 01.07.2020г. С тази нова законодателна уредба обаче не е променен режима за предоставяне на социалните услуга както и не е променен статута на ЗЖПУИ-с.Р., запазен е и начина на финансиране, а както и нормата че кметът упражнява контрол във връзка с делегираната му от държавата дейност. Относно работодателската власт по отношение на персонала осъществяващ дейността по предоставянето на услугата, е прието по сходен от предходния закон начин, че ръководителят на социалната услуга (назначен от общината-доставчик на социалната услуга) е работодател на служителите, осъществяващи дейността по предоставянето на услугата. И това е така, тъй като защитеното жилище за лица с умствена изостаналост в с. Р. безспорно притежава качеството "работодател" по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ. То е организационно и икономическо обособено. Характерът му на дейност го определя като обществена институция за задоволяване на обществени потребности в социалната сфера, създадена по силата на, която осъществява своите функции в предоставена за стопанисване общинска сграда, с нает персонал по утвърдено щатно разписание и назначен управител - ръководител на институцията, както и с бюджет като вторичен разпоредител със средства, включително и предоставена със закон работодателска власт по ЗСУ. Предвид това и съобразно действащата към момента на прекратяване на трудовия договор правна уредба, именно защитеното жилище е надлежната страна в трудовия спор.

Субективното право за прекратяване на трудовия договор, предвидено в КТ, принадлежи на работодателя. Към момента на издаване на заповедта, с която е прекратено трудовото правоотношение на ищцата, кметът на Община С не е имал качеството на работодател на ищцата и не е притежавал работодателска власт да прекратява трудовия й договор. Обстоятелството, че процесната заповед е издадена от некомпетентен орган, е достатъчно основание извършеното с нея уволнение да бъде признато за незаконно и да бъде отменено. Основателността на предявения иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ обуславя и уважаването на акцесорната претенция по чл. 344, ал. 1, т. 2 и т. 3 от КТ за възстановяване на ищцата на предишната й работа като социален работник в защитеното жилище и за присъждане на обезщетение за в размер на 4175,10лв. за оставянето й без работа, поради незаконосъобразното уволнение, за периода от 6 месеца.

По подадената въззивна жалба от ЯН. Г. Т., против Решение №900055 от 15.02.2022 г., постановено по гр.д.№62/21 по описа на РС-С, в частта му, с която е осъдена да заплати на Община С, сумата от 4 150.44 лв., съставляваща получено на отпаднало основание обезщетение по чл.222, ал.3 от КТ, ведно със законната лихва, считано от 11.03.2021 г. до окончателното ѝ изплащане, БлОС намира следното:

Жалбата е неоснователна. Насрещния иск на община С, с правно основание чл. 55, ал. 1, пр.3 от ЗЗД във вр. с чл.222, ал.3 от КТ, предявен пред РС, следва да се уважи в претендирувания размер. Правото да се получи обезщетението по чл.222, ал.3 от КТ възниква при прекратяване на трудовото правоотношение, поради което основаниято за получаването му ще отпадне в случай, че прекратяването на трудовото правоотношение е отменено по реда на чл.344, ал.1, т.1 от КТ или чл.344, ал.2 от КТ, уважен е искът по чл.344, ал.1, т.2 от КТ за възстановяване на работника/служителя на предишната работа, работникът/служителят се е явил, за да заема работата в срока по чл.345, ал.1 от КТ и е бил възстановен от работодателя на предишната работа. Именно такъв е и настоящия случай. Със заповед № ДЗИДП- 179 от 07.12.2018г. на кмета на община С, с която е прекратено трудовото правоотношение с ищцата Я.Т. поради придобито и упражнено право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, е разпоредено да ѝ се изплати обезщетение по чл.222, ал.3 от КТ в размер на 6 брутни трудови възнаграждения, като Т. е получила същото в размер на 4150,44 лева. Заповед № ДЗИДП-179 от 07.12.2018г. на кмета на община С е отменена като незаконосъобразна по съдебен ред /в предходно съдебно производство/ и с влязло в сила решение по гр.д.№ 157/2019г. по описа на РС-С ищцата Т. е възстановена на заеманата преди уволнението ѝ длъжност. Тоест, в случая е отпаднало основаниято за получаване от Я.Т. на обезщетение по чл.222, ал.3 от КТ, поради което същото подлежи на връщане.

Оплакванията във въззивните жалби на страните по делото не се подкрепиха от доказателствения материал, нормативната уредба, правната теория и съдебната практика. Решението на Районен съд С е правилно и трябва да бъде потвърдено в обжалваните му части. Констатациите и изводите на районния съд са обосновани, мотивирани и съответстват на събрания доказателствен материал.

Предвид изхода на спора пред настоящата инстанция и неоснователността на двете въззивни жалби, разноси не следват да бъдат присъждани и следва същите да останат за сметка на страните, така както са сторени.

Воден от изложените съображения, Окръжен съд Б

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 900055 от 15.02.2022 г., постановено по гр.д.№ 62/21 по описа на РС - С, в обжалваните му части.

Решението подлежи на обжалване в едномесечен срок, считано от обявяването му на страните, пред Върховния касационен съд на Република България, с касационна жалба,

подадена чрез Окръжен съд Б

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____